

Sam Wilson

Zodiac

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Zodiac*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Penguin Books Ltd, Londen

Copyright © Sam Wilson, 2016

© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer, Amsterdam

© Omslagfoto: Arcangel / Christie Goodwin

Foto auteur: © Gareth Jones

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5059 3

ISBN 978 90 443 5060 9 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Tony, Diana en Kerry

Welkom in San Celeste...

Steenbok

Aarde

22 december - 19 januari

Ze mogen dan maar met weinig zijn, Ware Steenbokken zijn het stralende middelpunt van de stad. Ze zijn rijk en bezitten het merendeel van alle instellingen en organisaties. De zogenaamde neo-Bokken — geboren uit ouders met een ander sterrenbeeld — worden door Ware Steenbokken veracht, en terecht.

Waterman

Lucht

20 januari - 18 februari

Liberale hipstertypes: creatieve professionals, ontwerpers, architecten, freelancers met laptopassen en lp-verzamelingen. Hoewel ze lucratief zijn voor de samenleving, beschouwen ze zichzelf als losstaand van de mainstream.

Vissen

Water

19 februari - 20 maart

Hippies en bij tijd en wijle productieve 'vrije geesten'. Vissen zijn vaak kunstenaar of zelfbenoemd medium. Verslavingen zijn hen niet vreemd. Ze worden niet graag door bedrijven in dienst genomen, maar hebben gelukkig een sterk familievangnet.

Ram

Vuur

21 maart - 19 april

De onderkant van de samenleving. Rammen zijn gewelddadig, onhandelbaar en worden door geen enkele werkgever aangenomen. Ze wonen veelal in het grote, gevaarlijke vervallen stadsdeel dat ook wel Ariesville wordt genoemd.

Stier

Aarde

20 april - 20 mei

Stieren zijn loyaal, betrouwbaar en staan met beide benen op de grond — ze houden de stad in beweging. Het merendeel is werkzaam in de publieke sector, zoals bij de politie.

Tweelingen

Lucht

21 mei - 20 juni

Snelle yuppies met mooie praatjes. Met hun vlotte babbel en morele ambigüiteit werkt het overgrote deel van deze gladjannussen in de reclame- en saleswereld van San Celeste.

waar de sterren altijd stralen.

Kreeft

Water

21 juni - 22 juli

De grootst vertegenwoordigde groep binnen de samenleving. Verstandige mensen die de status quo handhaven en voornamelijk worden ingezet in verschillende managementposities, omdat ze van nature worden beschouwd als deugdzzaam.

Leeuw

Vuur

23 juli - 22 augustus

Hoor ze brullen! Een kleine maar zeer mondige groep mensen die op één lijn zitten met Kreeften. Omdat Leeuwen daarnaast conservatief zijn, zijn ze vaak werkzaam in de entertainmentindustrie, de politiek of als expert.

Maagd

Aarde

23 augustus - 22 september

Maagden zijn over het algemeen introvert en raken snel door dingen bezeten. Ze werken vaak als ingenieur of systeembeheerder, en kennen een uitgebreide sciencefiction- en fantasycultuur.

Weegschaal

Lucht

23 september - 22 oktober

Staan bekend als mensenmensen. Werken voornamelijk in de dienstensector. Elke baan die een glimlach vereist zonder dat er iets mee verkocht hoeft te worden, wordt aan een Weegschaal gegeven.

Schorpioen

Water

23 oktober - 21 november

Zouden Schorpioenen de nieuwe elite zijn? Ze zijn scherper en gehaaid er dan Steenbokken, staan bovendien bekend als controlfreaks en vergaren momenteel dan ook snel status en macht.

Boogschutter

Vuur

22 november - 21 december

Vormen samen met de Watermannen de andere helft van de links georiënteerde middenklasse. Ze zeggen zelf een hart van goud te hebben, en worden daarom ingezet in het onderwijs en bij liefdadigheidsinstellingen.

Ware sterrenbeelden in vrede ®

Hoofdstuk 1

Rachel zou te laat komen op haar eerste werkdag bij een nieuwe klant, maar ze kon er niets aan doen. De wasserette op Gull Street ging 's ochtends pas om acht uur open en haar manager bij Schoonmaakservice Jiffyclean stond erop dat de schoonmaaksters altijd een brandschoon tenue droegen, ondanks dat hun maar één setje bedrijfskleding per persoon werd verstrekt. Ze had de avond ervoor gewerkt op een verjaardagsfeestje bij een Boogschuttershuis in West Skye. Iemand was daar veertig geworden. Een dronken gast die tot laat was blijven hangen had in een halfhartige poging haar te versieren per ongeluk wat guacamole op haar witte schort geknoeid.

‘Gelukkig draag je een schort,’ had hij gezegd, duidelijk in verlegenheid gebracht. Hij wist niet dat ze de volgende dag onmogelijk bij een nieuwe klant kon aankomen in vieze kleding. Na vier onrustige uren slaap was ze net voor achten wakker geschrokken en snel op pad gegaan om haar tenue te wassen. Ze nam plaats voor de wasmachine en staarde naar de rondklotsende kleren. De klok tikte langzaam door. Om negen uur werd ze bij haar nieuwe klant verwacht.

Toen ze echt niet langer kon wachten, brak ze het droogprogramma af en liep naar het toilet om zich te verkleeden. Ze besepte pas hoe nat de kleren eigenlijk nog waren toen de warmte was weggeëbd en haar blauw-wit geruite tenue klam en koud tegen haar benen plakte. Ze stopte haar nog warme kleren van eerder die ochtend in een plastic zak en stapte op de bus naar Conway Heights. Om de zoveel minuten keek ze hoe laat het was. Ze was nog steeds onderweg toen

de klok negen uur sloeg. De moed zonk haar in de schoenen. Ze hield er niet van mensen teleur te stellen. Ze was een Weegschaal.

Conway Heights was een chique buurt in de zuidelijke buitenwijken van San Celeste. Rachel staarde afwezig uit het raam terwijl de bus haar langs tennisvelden, keurig onderhouden bomen en nep-Toscaanse villa's voerde. Het was er schoon en netjes en alles was er duur. Ze voelde zich een indringer.

De bus stopte op de hoek van Morin Road. Rachel rende de drie straten bergop naar Eden Drive, niet gehinderd door de plastic zak met kleding die tegen haar benen sloeg. De huizen op haar route hadden allemaal palmbomen in de voortuin en prachtig verzorgde bloemperken.

Haar klant woonde in een royale bungalow met beige buitenmuren en een plat dak. Rachel bereidde haar excuus in gedachten voor terwijl ze het stenen paadje naar de portiek op liep. Ze stond op het punt aan te bellen toen ze zag dat de voordeur al op een kier stond.

Ze klopte zachtjes, waardoor de deur iets verder openging.

'Hallo?' riep ze. 'Schoonmaakservice Jiffyclean!'

Niemand antwoordde.

Er stak een grote splinter uit het deurkozijn, die ze voorzichtig aanraakte. Hij was zo lang als haar wijsvinger en bevond zich ter hoogte van het slot. De deur was ingetrapt.

'Hallo?' riep ze nog een keer en ze drukte nu ook het knopje van de intercom in. Ergens vanuit het huis klonk het zoemgeluid van de speaker, maar er kwam weer geen antwoord.

Rachel rilde in haar klamme kleren. Ze stapte de schaduw van de portiek uit, keek omhoog en daarna richting de straat. Alles lag er verlaten bij. Het was doodstil, op het geluid van het verkeer in de verte en wat blaffende honden na.

Ze klemde haar kaken op elkaar en pakte haar roze met paarse mobieltje uit de plastic zak.

De telefoon ging twee keer over.

'Alarmcentrale. Wat is de aard van uw noodgeval?'

‘Hallo?’ sprak Rachel onzeker. ‘Ik sta buiten bij... uhm... Eden Drive nummer 36 in Conway Heights. Ik kom net aan. De deur is ingetrapt en er reageert niemand op de intercom.’

Rachel hoorde het zachte tikken van vingers op een toetsenbord aan de andere kant van de lijn. De centralist sprak weer. Ze had een warme, rustige stem. Weegschaalachtig. Het stelde Rachel gerust.

‘Oké, de politie komt die kant op. Mag ik je naam noteren?’

‘Rachel Wells.’

‘Is het je eigen huis?’

‘Nee,’ antwoordde Rachel, ‘ik werk voor Jiffyclean. Ik ben de schoonmaakster.’

‘Oké, Rachel. De politie is er binnen acht minuten. Mag ik je nog wat vragen stellen, mop?’

Mop? Duidelijk een Weegschaal.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Rachel.

‘Oké. Hoe zie je eruit? Dan weten de agenten naar wie ze moeten uitkijken.’

‘Ik ben één meter vijfenzeventig, blond, ik heb een blauw-wit geruite jurk aan en een wit schort om. Weet u zo genoeg?’

Ze wachtte, maar er kwam geen antwoord.

‘Hallo?’ vroeg ze.

Even dacht ze dat de verbinding was verbroken. Toen hoorde ze een stem in de verte. Ze hield de telefoon een stukje van haar oor, maar kon de stem nog steeds horen. Ergens in de buurt was een man aan het praten.

De stenen schutting links van het huis was bezaaid met hangbloemen, en een gietijzeren poort in barokke stijl waar de witte verf van afbladderde sloot de tuin af. Ze hoorde daar opnieuw de mannenstem vandaan komen en slaakte een zucht van verlichting. Maar natuurlijk. De klant was in de tuin en had haar daarom niet horen roepen. Er was helemaal niets aan de hand. Ze opende de poort en liep de tuin in terwijl ze even aan haar haar voelde of haar staart nog op zijn plaats zat.

‘Hallo?’ riep ze opnieuw. ‘Meneer Williams?’

Ze liep het paadje langs het huis af, onder een gevlochten rozenboog van dorre takken door. Het huis was gebouwd op een helling en vanaf het aflopende gazon kon je zo over de stad uitkijken, helemaal tot aan de zendmast van WSCR.

Het zwembad in de achtertuin was leeg. Ernaast had iemand een kuil gegraven. De opgegraven tuintegels lagen opgestapeld tegen de achterkant van het huis.

‘Hallo, Rachel?’ klonk de stem van de centralist.

Rachel bracht de telefoon weer naar haar oor. ‘Hé, sorry. Ik dacht dat ik iets hoorde.’

‘In het huis?’

‘Nee, in de achtertuin, maar er is niemand.’

‘Rachel, luister,’ zei de centralist, ‘je moet terug naar de straatkant zodat je de politie kunt opwachten.’ Haar stem klonk vast, maar Rachel had genoeg mensenkennis om te weten dat er ook iets anders in doorklonk. Angst.

Toen Rachel zich terugdraaide naar de poort, hoorde ze een ander geluid. Het was amper waar te nemen, maar het klonk alsof iemand zich heel hard aan het inspannen was of zich ergens in verslikte. Ze verstijfde en spitste haar oren. Even later hoorde ze het weer. Het kwam uit de kuil naast het zwembad.

‘Er is hier iemand,’ zei ze.

‘Rachel,’ zei de centralist scherp, ‘loop alsjeblieft terug naar de straat.’

Maar Rachel rende al richting de kuil.

‘O, god,’ zei ze, ‘o, god, o, god, o, god.’

‘Rachel?’ vroeg de centralist.

Op de bodem van de kuil lag een man van een jaar of vijftig, met kort, witgrijs haar. Hij droeg een zwarte broek en een witte longsleeve die van achteren was aangekoekt met modder en aan de voorkant was besmeurd met bloed. Hij keek haar een paar seconden aan. Daarna draaiden zijn ogen weer weg in hun kassen. Zijn mond

zat dichtgetapet en uit een van zijn neusgaten sijpelde een straaltje bloed. Rachel liet de plastic zak vallen en rende naar de rand van de kuil, op zoek naar manieren om te helpen.

‘Ambulance!’ riep ze in de telefoon. ‘O, god, stuur een ambulance!’

De centralist bleef kalm. ‘Wie is er gewond, Rachel?’

‘Een oude man. Hij heeft een gapende wond in zijn buik. Zijn ingewanden... O, god, ik kan zijn ingewanden zien. Ik dacht dat het de tuinslang was. Ze liggen in de modder...’

De geur ervan drong Rachels neus binnen en deed haar kokhalzen. De ingewanden waren stuk gereten. Ze deed een stap achteruit en haalde diep adem. Ze had zichzelf altijd voorgenomen rustig te blijven in een noodsituatie. Ze wist wat haar te doen stond. Mensen eerst. Ze ademde een teug frisse lucht in en stapte weer naar de rand van de kuil. De man kronkelde van de pijn en zijn ademhaling was oppervlakkig. Zijn polsen en enkels waren vastgebonden met ducttape.

‘Mop! Blijf bij me, oké?’ zei de centralist.

‘Ja ja, ik ben er nog. Hij is vastgebonden en zijn mond zit dichtgeplakt. Er ligt heel veel bloed.’

‘Oké, blijf aan de lijn. Ik ga je hierbij helpen. Je moet het bloeden zien te stelpen totdat de ambulance er is.’

‘Ik heb hier een tas met kleren liggen.’

‘Zijn die schoon?’

‘Nee, maar ik heb wel net mijn schort gewassen. Ik heb het nu om...’

‘Perfect. Doe het af en vouw het in een lange strook. Ik zal je uitleggen wat je er daarna mee moet doen. De ambulance is onderweg, maar je moet die bloeding zien te stoppen.’

Rachel maakte haar schort los en deed het af. Ze was net bezig het op te vouwen toen ze iets zag bewegen in haar ooghoeken. Het was binnen te donker om het goed te kunnen zien, maar het leek alsof iemand zich verstopte achter de crèmekleurige gordijnen die de schuifdeuren bedekten. Ze verstijfde.

‘O, god.’

‘Wat is er, Rachel?’

‘Volgens mij is er iemand binnen.’

De centralist zei niets. Rachel hoorde alleen het gezoem van de mobiele telefoonverbinding.

‘Hallo?’ vroeg ze.

Er klonk een klik op de lijn, alsof de centralist haar even in de wacht had gezet om iemand anders te bellen.

‘Rachel, loop terug naar voren.’

‘Maar de man...’

‘Rachel, nu!’

Er klonk gerommel uit de richting van het huis. Een man met een geelbruin jasje aan en een honkbalpetje op deed de glazen schuifdeuren open. Hij had een zwarte sjaal om die de onderste helft van zijn gezicht bedekte. Rachel liet het opgevouwen schort uit haar handen glijden en rende weg.

‘Hij komt me achterna!’ riep ze in de telefoon. ‘O, god!’

De tuinpoort was in de tussentijd dichtgevallen. Ze rende erop af en trok eraan, maar hij gaf niet mee. De man was nog maar een paar stappen van haar verwijderd. Ze liet haar telefoon vallen en gebruikte beide handen om de poort open te rukken. Ze trok hem hard achter zich dicht, net op het moment dat de man arriveerde. Heel even keken ze elkaar aan. Hij had felblauwe ogen, zag Rachel. Ze draaide zich om en rende weg. Bijna meteen hoorde ze het geluid van de grendel en de poort die weer openzwaaide.

Een zwarte auto kwam aanrijden. Rachel sprong ervoor met haar handen omhoog. De bestuurder trapte direct op de rem en de auto kwam voor haar neus tot stilstand. De man achter het stuur was van middelbare leeftijd en droeg een net colbert. Hij keek haar verrast aan. Ze rende om de auto heen naar zijn raampje.

‘Help!’ riep ze. ‘Laat me erin, alstublieft!’

Ze hoorde de voetstappen van haar achtervolger dichterbij komen. De bestuurder zag de man ook en kwam tot een besluit. Hij

drukte een knopje in op de deur naast zich en Rachel hoorde hoe de centrale deurvergrendeling met een dof geluid open sprong.

Ze opende de achterdeur en wierp zichzelf op de achterbank. Ze probeerde de deur achter zich dicht te trekken, maar haar achtervolger had hem inmiddels vast en liet niet los. Rachel deed al liggende op de achterbank verwoede pogingen de hand van de man weg te schoppen.

‘Rijden!’ riep ze naar de bestuurder. ‘Rijden, nu!’

‘Sst,’ zei de bestuurder.

Ze keek op, recht in de loop van een zilveren pistool.

‘Hou je stil,’ gebod de bestuurder.

Rachel verstijfde. De man met de sjaal over zijn gezicht schoof haar benen van de achterbank, wurmde zich naast haar en sloot de autodeur.

‘Heb je de tape?’ vroeg de bestuurder. Hij had zijn pistool nog steeds op Rachel gericht. Zijn haar begon grijs te worden. Hij zag eruit als een bankmanager, vond Rachel, of als een acteur die in de huid van een CEO kruipt.

‘Ja,’ antwoordde de andere man.

‘Bind haar polsen vast.’

In de verte klonken sirenes. Het geluid kwam snel dichterbij en Rachel voelde een sprankje hoop.

‘Shit,’ zei de chauffeur. ‘Pak aan.’

Hij overhandigde zijn pistool aan de man met de sjaal. Rachel probeerde het uit zijn handen te schoppen, maar de man naast haar was haar te vlug af. Hij nam behendig het pistool over en richtte het met een soepele beweging weer op haar hoofd.

‘Uh-uh,’ zei hij.

De auto reed weg. De man naast haar hield met zijn ene hand het pistool op haar gericht en haalde met zijn andere hand beheerst een rol metallic-keurige ducttape uit zijn jaszak. Hij trok zijn sjaal een beetje omhoog en scheurde een halve meter tape af met zijn tanden.

‘Polsen,’ commandeerde hij.

Rachel verroerde zich niet. De man liet de tape vallen, boog naar haar toe en stompte haar hard op haar kaak. Er sprongen tranen in haar ogen.

Ik moet zien te ontsnappen.

Ze stak haar polsen uit. De man pakte ze met één hand stevig vast. Hij legde het pistool in zijn schoot en bond haar vast met de tape.

Het geluid van de sirenes zwol aan en nam weer af op het moment dat de ambulance de auto passeerde. Rachel keek de ziekenwagen na, maar het zag er niet naar uit dat die zou stoppen. Ze hadden haar niet gezien. De centralist zou vast nog aan de lijn hangen op de telefoon die ze in de tuin had laten vallen. Niemand zou haar komen halen.

Rachel stond er helemaal alleen voor.

Hoofdstuk 2

Het gezicht van hoofdcommissaris Peter Williams was smaller dan Burton zich herinnerde. En de kraaienpootjes waren hem ook nooit opgevallen als Williams op het podium had gestaan om een ruimte vol politieagenten toe te spreken. Een lang stuk zilverkleurige tape liep via Williams' mond naar zijn achterhoofd, waar het zat vastgeplakt aan zijn nekhaar. Dezelfde soort tape was gebruikt om zijn polsen en enkels vast te binden. Er liep een snijwond over zijn buik, van links naar rechts ter hoogte van de navel. Zijn ingewanden puilden eruit.

‘Shit, wat smerig,’ zei rechercheur Kolacny.

Burton keek op en hield zijn hand boven zijn ogen tegen de ochtendzon. Kolacny stond aan de rand van de kuil op zijn lip te bijten. Hij droeg een zonnebril.

‘Heb je al iets gevonden?’

‘Nog niet,’ zei Burton. ‘Maar als de dader de tape met zijn tanden heeft afgescheurd, zijn er misschien wel sporen van DNA.’

Kolacny huiverde. De stank was niet te harden. Williams' dikke darm was stuk gereten en de inhoud ervan lekte op de bodem van de kuil. Degene die dit had gedaan wilde er absoluut zeker van zijn dat de wond niet meer te hechten was.

‘Vergeet je voeten niet te vegeen,’ grapte Kolacny.

Burton keek hem koeltjes aan. Zwarte humor was meestal aan de orde van de dag op een plaats delict – mits er geen burgers bij aanwezig waren. Het maakte deze baan draaglijk. Maar dit was verdomme de hoofdcommissaris.

‘Sorry,’ zei Kolacny. Hij zette zijn zonnebril af en keek Burton schuld bewust aan.

‘Geeft niks, je bent nieuw. Heb je die aarde al op de foto laten zetten?’

‘Welke aarde?’

Burton klom uit de kuil en wees naar de cirkel van aarde die in het gras was gestrooid. De cirkel had een diameter van ongeveer anderhalve meter. Er was veel tussen en onder de grassprietten beland, dus heel goed zichtbaar was hij niet.

Kolacny knielde zodat hij de cirkel nader kon inspecteren. ‘Wie zou dat gedaan hebben? Is het niet gewoon van een kruiwagen gevallen?’

‘Ik denk het niet.’

Burton liep naar het midden van het gazon en stak zijn rechterarm uit. Hij draaide in het rond, zogenaamd met aarde strooiend om het patroon in het gras na te bootsen.

‘Vreemd,’ zei Kolacny. Hij fronste en boog dichter naar het gras. ‘Het lijkt wel of er hier ook is gestrooid. En hier ook.’

Kolacny wees naar de twee strepen van elk zo’n dertig centimeter die in een hoek van vijfenveertig graden uit de cirkel staken. Burton had die over het hoofd gezien.

‘Zou dat van belang zijn?’ vroeg Kolacny.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Burton. ‘Het kan ook zijn dat iemand per ongeluk tegen de cirkel aan is gelopen, maar laat het toch maar even aan de fotograaf zien. Al iets van die schoonmaakster gehoord?’

‘Nee,’ antwoordde Kolacny. ‘Ik heb wel dat schoonmaakbedrijf gebeld en zij hebben me het adres en telefoonnummer van haar moeder gegeven.’

‘Heb je haar al gebeld?’

‘Nog geen kans voor gehad.’

‘Doe dat dan zo snel mogelijk. We willen niet dat ze het van de televisie moet vernemen.’

De media begonnen zich reeds voor het huis te verzamelen en de politieagenten die de plaats delict bewaakten raakten langzaam geïrriteerd. Agenten hielden er niet van als journalisten hun neus in politiezaken staken. Velen, waaronder Burton, hadden Williams persoonlijk gekend.

‘Hé,’ klonk de stem van Kolasny, ‘moet je eens kijken.’

Hij nam Burton vanuit de tuin mee door de glazen schuifdeuren naar de woonkamer die drie treden lager lag dan de rest van het huis. Het duurde even voordat Burtons ogen gewend waren aan het donker. Er stonden minder meubels in de woonkamer dan hij zich herinnerde van die keer dat hij op bezoek was geweest bij de hoofdcommissaris en zijn toenmalige vrouw.

Kolasny leidde hem de traptreden weer op, door een korte hal naar de voordeur. Hij wees Burton op het versplinterde hout, daar waar de deur was ingetrapt.

‘Dat moet een flinke klap zijn geweest,’ zei hij.

‘Waren de burens al ondervraagd?’ vroeg Burton.

‘Kallis en McGill zijn ermee bezig.’

Burton duwde de deur open. Zijn handen waren in handschoenen gestoken. Hij keek naar buiten, waar de grootste omroepen al waren gearriveerd. Cameramannen stonden busjes uit te laden en journalisten deden tegen de achtergrond van Williams’ woning verslag van het voorval. Hij zag hoe politieagent McGill aan de overkant van de straat nieuwsgierige burens te woord stond. Een camera zoomde in op Burton in de deuropening.

Hij wendde zich af. Zijn aandacht werd getrokken door een rechthoekig stukje plastic aan de bovenkant van het deurkozijn. Het was een magneetje dat aan het beveiligingssysteem toebehoorde. Hij wees Kolasny erop.

‘Waarom zou het alarm niet zijn afgegaan?’

‘Misschien schakelde Williams dat systeem altijd ’s avonds pas in.’

Burton volgde de bedrading naar binnen, de hal in, waar het langs de rand net onder het plafond naar een nis om de hoek liep.

Daar bevond zich het bedieningspaneel voor het beveiligingssysteem met het logo van UrSec erop. Het metalen kastje voor de batterij was aan de vloer gemonteerd. De bedrading tussen de twee was doorgeknipt. Kolacny keek mee over Burtons schouder.

‘O, shit,’ zei hij.

‘Ja,’ zei Burton.

Er klonk gerommel uit de woonkamer. De specialisten van de forensische opsporing kwamen binnen in hun witte pakken. Kolacny liet hun de voordeur en de doorgeknipte bedrading zien. Terwijl zij nauwgezet op zoek gingen naar vingerafdrukken en DNA-sporen, ging Burton op verkenning uit in de rest van het huis.

Het was frappant dat Williams in dit huis was blijven wonen nadat hij was gepromoveerd tot hoofdcommissaris. Het was groot, maar lang niet zo groot als de andere huizen in deze buurt. Aan de andere kant was Williams, net als de meeste politieagenten, een Stier. Hij hield niet van verandering.

De spaarzaam ingerichte slaapkamer zag er opgeruimd uit en het bed was netjes opgemaakt. Dat was verrassend, aangezien Williams een schoonmaakservice had gebeld. Maar het was er niet brand-schoon. Er lag stof onder het bed en op het nachtkastje lag een oude laptop. Misschien was Williams zo’n type dat zelf nog even opruimde voordat de schoonmaakster kwam, omdat hij zich anders zou schamen voor de rommel.

Op de vloer lag een golfclub. Burton keek in de kledingkasten. De helft van de kastruimte werd ingenomen door Williams’ uniforms en vrijetijdskleding, netjes opgehangen en opgevouwen. De andere helft was leeg. Alsof hij die ruimte reserveerde voor zijn ex-vrouw, mocht die ooit weer bij hem terugkomen. Of misschien vond hij het gewoon een prettig idee dat alles op de plek lag waar het altijd al had gelegen.

In een hoekje van de slaapkamer, achter de deur, zat een alarmknop. Burton zag donkerrode spetters op de muur daaronder. Bloed. Hij waarschuwde de forensische opsporing.

Terwijl zij foto's maakten en monsters namen, vervolgde Burton zijn weg. Systematisch ging hij alle kamers af. Het huis lag er stil en verlaten bij. De enige ruimte met een beetje kleur was de andere slaapkamer, waar posters van boybands aan de paarse muren hingen. Het was de kamer van Williams' dochter, Ashleigh, die daar sliep als ze bij haar vader was. Ze zou nu een jaar of tien, elf moeten zijn. Burton had haar voor het laatst gezien toen ze drie was.

Het had toen heel veel voor Burton betekend om uitgenodigd te worden voor een etentje bij het hoofd van de afdeling Moordzaken. Hij en Kate waren net getrouwd en woonden in een krap appartement. Williams' leven had hun hoop voor de toekomst gegeven, maar het was een ongemakkelijke avond geworden. Williams had Kate aan een vragenvuur onderworpen en haar doordringend aangestaard als zij aan het woord was. Ze had zich erg opgelaten gevoeld. Hij had ook net iets te veel grappen gemaakt ten koste van zijn vrouw. Maar Burton en Kate hadden een goede indruk willen maken, en Williams liet de single malt whisky rijkelijk vloeien. Aan het einde van de avond waren ze zo hard aan het praten geweest, dat Williams' dochter naar hen toe was gehobbeld en slaperig had gevraagd of ze 'misschien hun mond konden houden'. Daar hadden ze allemaal om moeten lachen.

Dat was jaren geleden.

Het huis was al half verlaten geweest voordat Williams was vermoord. Als dit leven ook voor Burton in het verschiet lag – dus als hij en Kate bleven ruziemaken of als hun dochter met het verkeerde sterrenbeeld werd geboren en hun huwelijk daardoor zou stranden – betwijfelde hij of hij zich net zo goed staande zou kunnen houden als Williams dat al die tijd had gedaan.

Hoofdstuk 3

Op de dag dat Daniel Lapton erachter kwam dat hij een dochter had, hadden ze hem eigenlijk bij een vergadering verwacht. De vicepresident voor Azië en Australië had potentiële investeerders uit Korea uitgenodigd, en hoewel Daniel niet onmisbaar was, was hem wel op het hart gedrukt dat het een goede indruk zou maken als er iemand met de naam Lapton zou aanschuiven. Daniel wist dat het hoog tijd was om zich te gaan concentreren op het familiebedrijf. Zijn vader was een jaar geleden overleden en sindsdien had het bedrijf op de automatische piloot gestaan. Maar die ochtend werd hij pas laat wakker. Hij staaarde eerst een kwartier naar het houten plafond, waarna hij zijn mobiele telefoon van het nachtkastje pakte en de secretaresse belde met de smoes dat hij onverwachts naar de dokter moest. Wie nam hij eigenlijk in de maling? Ze wisten allemaal dat hij zijn vader niet was.

Hij trok een zijden kamerjas aan en liep de trap af naar de keukens. Er stond geen ontbijt voor hem klaar. Hij had alle bedienden op betaald verlof gestuurd, omdat hij even geen zin had in mensen om zich heen nu hij weer thuis was. Hij doorzocht de keukenkastjes en vond een redelijk vers stuk brood. Hij doopte het in de kom *taramosalata* die in een van de koelkasten stond.

Toen zijn honger was gestild, liep hij naar de entertainmentkamer en plofte neer op de zwarte leren bank. Hij zette de televisie aan en keek een paar minuten naar een documentaire over de oorlog. Een schuldgevoel borrelde op. Had zijn vader nog geleefd, dan had die hem verteld dat er een boel hebberrige mensen op de wereld waren, die

hun weg zouden knagen door zijn imperium als de houtwormen door dit landhuis. Echte Steenbokken hielden de touwtjes stevig in eigen handen. Ze verdienden het om rijk te zijn. Ze waren doorzetters.

De maand na zijn vaders dood had Daniel het familiehuis verlaten en was de wereld gaan rondreizen. Hij had het ene na het andere Lapton-hotel aangedaan. Lapton Europa, Lapton Pacifica, Lapton Afrique... Hij had zich als iemand anders voorgedaan om te ervaren hoe het er voor buitenstaanders aan toeging in zijn hotels, en hij had zich de koning te rijk gevoeld. Maar hij was niet op zijn achterhoofd gevallen. Hij had in de mooiste kamers verbleven, dus het had hem niet verbaasd als het hoofdkantoor de hotels stiekem had gewaarschuwd dat hij eraan kwam.

De waarheid was dat hij zijn imperium helemaal niet van dichtbij wilde bekijken. Hij rende er juist voor weg, maar eraan ontsnappen leek onmogelijk. In deze fase van zijn leven zou hij op de gebaande paden blijven. Hij zou niet gaan basejumpen, of een *ayahuasca*-ceremonie gaan bijwonen in de jungle, of op de stoffige vloer van een klooster gaan slapen. En hij zou zich niet binden, aan niemand en aan niets. Dus na tien maanden reizen landde hij, een man van middelbare leeftijd, met gebroken vleugels weer in zijn nest. Dit was zijn bestemming. Even had hij overwogen een astrotherapeut in te schakelen, maar er stroomde genoeg Lapton-bloed door zijn aderen om therapie te wantrouwen. Zijn problemen waren zijn problemen en alleen hij had het recht ze onder ogen te komen of op te lossen.

Dolend door de gangen van het huis dat hij nog steeds beschouwde als het huis van zijn vader, stuitte hij op antieke meubelen en snuisterijen – planken vol in leer gebonden boeken, biljarttafels, astrolabia en barometers met eikenhouten omlijsting. Hij sloeg een willekeurige gang in. De zwart-witte tegelvloer leidde naar zijn vaders studeerkamer. Die was verboden terrein voor hem geweest toen hij nog klein was, al was hij er vaak genoeg stiekem naar binnen gegaan. En nu be kroop hem nog steeds het onbestemde gevoel dat hij iets deed wat niet mocht.

Het kamertje zag er nog precies hetzelfde uit. Tegen de achterwand stond een bureau waar boekenplanken boven hingen. De antieke bureaustoel had leren bekleding en houten armleuningen, en rechts onder het bureau stond een archiefkast. De muren en het tapijt waren donkerbruin. Het was alles behalve een zonnige kamer. Daniel knipte de bureaulamp aan. Zijn oog viel op een stapel papieren die niet meer leek te zijn aangeraakt sinds zijn vaders dood. Nieuwsgierig bladerde hij de papieren door, en voor hij het wist was hij ze in twee stapels aan het sorteren: papieren die meteen door de versnipperaar konden en papieren waar nog iets mee gedaan moest worden. Hij had deze taak makkelijk aan de bedrijfsadvocaat of aan een van zijn vaders voormalige assistenten kunnen overlaten, maar hij zag dit als een uitgelezen kans om zijn vader wat beter te leren kennen.

Toen hij door die stapel heen was, ging hij verder met de stukken in de archiefkast. Er kwam geen einde aan de contracten, belastingformulieren en eeuwenoude matrixprintjes waarvan de inkt bijna helemaal was vervaagd. Hij vond een mapje met oude krantenknipsels en spotprenten met zijn vader in de hoofdrol. Als kind was hij woedend geworden als mensen het waagden zijn familie belachelijk te maken. Zijn vader werkte hard en verdiende respect. Pas in zijn late tienerjaren was Daniel daar zijn vraagtekens bij gaan zetten.

Hij legde de map op de stapel papieren die hij wilde houden, en pakte de volgende. Daar bleek een briefwisseling in te zitten tussen zijn vader en de directeur van het bedrijf dat de beveiliging voor de hotelketen verzorgde. De brieven dateerden van de periode dat Daniel als zeventienjarige aan de andere kant van het land bij zijn moeder had gewoond. Zijn ouders waren gescheiden toen hij zes was, maar hun levens waren, zowel privé als op zakelijk gebied, nog altijd met elkaar verweven geweest. Daniels moeder had in die tijd geprobeerd een eigen restaurant te runnen. The Greenhouse bevond zich in de omgebouwde penthouse-suite van het Lipton Celestia. Er werden cocktails en tapas geserveerd, en de gasten konden door

de hoge ramen uitkijken over de haven. Maar de zaak liep niet goed en had binnen een jaar de deuren al moeten sluiten. Zijn moeder was daarna een modehuis begonnen.

Daniel stond op het punt de map op de versnipperstapel te leggen toen zijn aandacht werd getrokken door een naam bovenaan een van de brieven.

Meneer Lapton,

Naar aanleiding van ons telefoongesprek vorige week aangaande de situatie met Penny Scarsdale, kan ik u mededelen dat er in het ziekenhuis door middel van een vruchtwaterpunctie een vaderschapstest is gedaan, waaruit bleek dat ze de waarheid spreekt. Aangezien ze begin maart is uitgerekend, zal het kind waarschijnlijk met het sterrenbeeld Vissen geboren worden. De familie gaat dus niet in op uw voorstel en houdt het kind zelf.

Vervolgens heb ik uw andere voorstel ter tafel gebracht en het ziet er naar uit dat ze dat wel zullen accepteren. Ik heb hier rechtstreeks met Dennison over gesproken en die is momenteel bezig de contracten op te stellen. Hij zal daarna contact met u opnemen.

Tyrese B. Coleman
Regiomanager Westkust
UrSec

De map bevatte verder nog een aantal medische dossiers en pagina's vol juridisch jargon. Daniel bladerde de papieren vluchtig door, maar besloot daarna opnieuw te beginnen en alles te lezen. Woord voor woord. Halverwege begonnen zijn handen te trillen, al had hij dat zelf nauwelijks door.

Hij had een dochter.

Hoofdstuk 4

Burton probeerde Rachels moeder te bereiken, maar zowel op de vaste lijn als mobiel werd er niet opgenomen. Angela Wells woonde in Westville, een wijk in de buurt van het politiebureau, dus op de weg terug van de plaats delict besloot hij een stukje om te rijden en even bij haar langs te gaan.

De straten in Westville waren smal maar schoon. Weegschalen behoorden tot de lagere middenklasse en woonden vaak in dezelfde wijken als Kreeften, die net als zij trots waren op hun stad. Hoewel de huizen geen tuinen hadden en er tralies voor de onderste ramen zaten, waren de meeste gevels geverfd en vrij van graffiti.

Het leek Burton een geschikte buurt om te wonen als puntje bij paaltje kwam en ze na de geboorte van hun dochter gedwongen werden te verhuizen. Een straat verderop was op zaterdag de Vissenmarkt waar Kate soms heen ging. Het had erger gekund.

Hij parkeerde zijn roestkleurige stationcar voor Angela Wells' appartementencomplex en begaf zich naar de derde verdieping. Hij klopte op haar dennengroen gebeitste voordeur. Binnen klonk geschuifel.

'Wie is daar?' vroeg een stem.

'Rechercheur Jerome Burton, politie San Celeste,' zei Burton. 'Bent u Angela Wells? Ik zou u graag even willen spreken. Het gaat over uw dochter.'

De vrouw zette de deur op een kier en gluurde naar buiten. Haar gezicht was rimpelig en haar haar was oranjerood geverfd. Ze droeg een bloemetjesjurk. Ze bestudeerde Burton.

‘Ik ken u ergens van,’ zei ze. ‘Was u een tijdje geleden niet in het nieuws?’

‘Dat kan kloppen,’ gaf Burton toe.

‘Waarom dan?’

‘Ik had een moord opgelost.’ Meer wilde hij niet loslaten.

Maar meer had Angela Wells ook niet nodig. Ze haalde de ketting van de deur en opende hem voor Burton.

‘Kom binnen.’

In het woonkamertje stonk het naar potpourri. Voor de kleine televisie stonden twee fauteuils met gehaakte bekleding. In een van de stoelen zat een pluizige hond die van ouderdom niet meer kon blaffen en daarom naar Burton snoof toen hij binnenkwam.

‘Humphrey, af,’ zei Angela.

De hond keek weg en begon zichzelf te likken.

Op televisie was een realityserie bezig waarin mensen met verschillende sterrenbeelden in één huis woonden. Iedereen droeg een andere kleur t-shirt zodat er geen onduidelijkheid kon ontstaan over wie welk sterrenbeeld had. Angela zette de televisie uit.

‘Wat is er met mijn dochter?’ vroeg ze. ‘Ze is nu aan het werk, maar ze zou rond drie uur weer thuis zijn.’

Burton moest zoeken naar de juiste woorden. Hij wilde haar geen valse hoop geven, maar ook niet bang maken.

‘Mevrouw Wells, het spijt me u te moeten vertellen dat uw dochter betrokken is geweest bij een incident.’

Hij legde de situatie zo rustig mogelijk uit. Angela Wells’ blik dwaalde af. Ze keek Burton geen enkele keer aan.

‘We weten niet waar ze is,’ besloot hij zijn verhaal, ‘maar we doen er alles aan om haar te vinden. En mocht u zelf ook maar iets vernemen, dan hoop ik dat u contact met mij opneemt. Goed?’

Hij overhandigde haar zijn visitekaartje. Ze nam het zonder er-naar te kijken aan en staarde uit het raam terwijl ze afwezig haar hond over zijn hoofdje aaide.

‘Mevrouw Wells?’

‘Hm?’ vroeg ze. Het leek haar te verbazen dat hij er nog was. ‘O, ja, sorry. U overvalt me een beetje.’

‘Ik begrijp het, mevrouw. Het spijt me.’

‘Rachel heeft het hart op de goede plaats,’ zei ze gemeend. ‘Ik ben dan wel haar moeder, maar er is geen woord van gelogen. Ik krijg pensioen en een klein beetje zorgtoeslag vanwege mijn jicht, maar we komen nooit rond. Daarom werkt ze...’

Haar stem stierf langzaam weg. Vroeger zou Burton haar slachtofferhulp hebben aangeboden, maar vanwege bezuinigingen had hij zich tegenwoordig aan strikte richtlijnen te houden. Angela Wells zou niet voor hulpverlening in aanmerking komen. Hij kon alleen maar zeggen dat het hem speet.

‘Nou, goed,’ zei Angela, en ze glimlachte dapper. ‘Bedankt voor uw bezoek.’

‘Daar ben ik voor, mevrouw,’ zei hij. ‘Schroom niet te bellen als u iets nodig hebt. Ik doe alles wat ik kan om u te helpen.’

‘Bedankt.’

Ze liet hem uit en deed meteen de ketting en schuif weer op de deur. Hij besloot voor de zekerheid nog even te wachten in de gang, maar het bleef stil binnen. De televisie ging niet meer aan.

Hoofdstuk 5

Het politiebureau was een van de oudste gebouwen in San Celeste. Met de jaren was het uitgegroeid van een statig, bakstenen gebouw tot een betonnen monster met zijvleugels dat een heel huizenblok in beslag nam. Het verkeer rondom stond altijd muurvast, en terwijl Burtons auto de laatste paar honderd meter vooruit kroop, belde hij handsfree met het beveiligingsbedrijf.

Hij legde de situatie uit aan de helpdesk en vroeg of hij met iemand kon worden doorverbonden die iets afwist van Williams' beveiligingssysteem. Hij werd van het kastje naar de muur gestuurd. Zijn gesprekspartners trokken zich telkens angstig terug zodra ze zich realiseerden dat ze betrokken waren bij een beruchte moordzaak. Maar Burton liet zich niet uit het veld slaan en kreeg uiteindelijk een Maagdachtig klinkende technicus aan de lijn die duidelijk was geïnstrueerd niets los te laten.

'Als de bedrading is doorgeknipt, dan werkt het systeem niet meer,' legde de technicus uit. 'Maar de draad kan alleen worden doorgeknipt vanuit het huis, dus waarschijnlijk heeft de eigenaar dat zelf gedaan.'

'Gaat u me nu vertellen dat de hoofdcommissaris opzettelijk zijn eigen beveiligingssysteem kapot heeft gemaakt?'

'Uhm, sorry,' zei de technicus, 'ik weet niet wat ik moet zeggen. Buiten kan er niemand bij die kabel. Diegene moet al binnen zijn geweest.'

'Bel me terug zodra u hebt uitgezocht hoe dit heeft kunnen gebeuren,' zei Burton, en hij hing op. De technicus zou nu wel vrezen voor zijn baan.

Hij parkeerde in de garage onder het politiebureau en nam de lift naar de derde verdieping, waar hij via de afdeling Persoonlijke Misdrijven naar de afdeling Moordzaken liep. Dat was een lange ruimte met hoge ramen die Burton altijd aan een treinstation deed denken en waar het standaard naar koffie en schoonmaakmiddelen rook. Hij liep langs rijen witgelakte bureaus tot hij bij zijn eigen kantoor aankwam, waar Kolacny hem voor de deur stond op te wachten met een gele dossiermap in zijn hand.

‘Hé,’ zei Burton. ‘Had je Williams’ ex-vrouw al op de hoogte gebracht?’

‘Nog niet,’ antwoordde Kolacny. ‘We hebben wel zijn broer gesproken. Dat is zijn naaste bloedverwant. Zij zal het nu vast al wel op het nieuws hebben gezien.’

‘Kom op, Lloyd,’ zei Burton. ‘We zijn haar een telefoontje verschuldigd. Ze is de moeder van zijn kind.’

‘Oké, oké,’ zei Kolacny. Hij overhandigde Burton de map.

‘Wat is dit?’

‘Van de forensische opsporing. Het bloed op de slaapkamermuur was vers en is bijna zeker afkomstig van Williams. O, en Mendez wil je spreken.’

‘Mendez? Wat wil die nou weer?’

Geen van beiden kon goed opschieten met de hoofdinspecteur Ernesto Mendez. Het hoofd van de afdeling Moordzaken was achter in de veertig, had een pokdalig gezicht en een zwart, gepolijst kapsel. Mendez was in veel opzichten een uitstekende politieagent. Hij had een goede conditie, was gemotiveerd en werkte efficiënt. Maar hij was er altijd op uit om de lageren in rang voor schut te zetten, puur omdat hij dat kon. Elke agent moest eens in de zoveel tijd stoom afblazen, maar niemand maakte er zo’n sport van als Mendez.

Burton liep het gebouw door naar de bovenste verdieping. Een agent in burger hield de wacht voor Mendez’ dichte deur. Hij bestudeerde Burton.

‘Naam?’

‘Rechercheur Jerome Burton. Moordzaken. En jij?’

‘Bijzonder Onderzoek. Wat wil je?’

‘Hoofdinspecteur Mendez wilde me spreken. Wat gebeurt daarbinnen?’

De agent opende de deur voor Burton. Mendez was in gesprek met waarnemend hoofdcommissaris Killeen, hoofd van de afdeling Persoonlijke Misdrijven, en Bruce Redfield, de burgemeester van San Celeste.

Burton had de burgemeester tot dan toe alleen maar op televisie gezien. Hij was langer dan Burton, slank maar gespierd en had middellang haar dat hij achter zijn oren had gestreken. Hij zag er verzorgd uit, maar had een kruiperige uitstraling. Een beetje zoals een violist of kunsthandelaar, dacht Burton. Mendez gebarde dat hij binnen mocht komen, en onderbrak het gesprek.

‘Burton!’ zei hij vrolijk. ‘Hoe gaat het met mijn superrechercheur?’

‘Goed, dank u,’ antwoordde Burton. Hij was op zijn hoede. Mendez’ complimenten klonken altijd net iets te sarcastisch.

‘Meneer de burgemeester,’ zei Mendez, ‘dit is de rechercheur over wie ik het had. Burton leidde het onderzoek naar de moord op senator Cronin. Dankzij hem is de dader gepakt.’

‘Ja, daar heb ik over gehoord,’ zei burgemeester Redfield. Hij glimlachte en schudde Burton de hand. Ondanks zijn slanke bouw had hij een stevige, zakelijke handdruk. ‘Goed gedaan.’

‘Dank u, meneer.’

‘U kende Williams persoonlijk, toch?’

‘Dat klopt, meneer,’ zei Burton. ‘Hij was de hoofdinspecteur toen ik tot rechercheur promoveerde.’

De burgemeester knikte. ‘Ik kende hem ook. Williams had het hart op de goede plaats. Hij heeft de stad een ware dienst bewezen en ik beschouwde hem als vriend. Als ik ook maar ergens mee kan helpen bij het onderzoek, dan weet u me te vinden.’

‘We zien dit als een persoonlijke aanval,’ viel de waarnemend

hoofdcommissaris hem in de rede. ‘Mensen mogen niet denken dat de politie van San Celeste een makkelijk doelwit is.’

‘Precies,’ zei de burgemeester. ‘We moeten de inwoners zo snel mogelijk laten zien dat we gerechtigheid serieus nemen.’

‘We hebben al een veelbelovende aanwijzing gevonden,’ zei Mendez, die van de gelegenheid gebruikmaakte zich te profileren tegenover zijn meerderen. ‘Burton heeft op de plaats delict een symbool in het gras aangetroffen. Het Stierteken.’

‘Echt waar?’ vroeg de burgemeester aan Burton.

Burton fronste. Het symbool was amper te zien geweest, als het al een symbool was. Het had net zo goed een hoopje omgewoelde aarde kunnen zijn. Maar hij wilde niet onzeker overkomen.

‘Ja, dat klopt,’ zei hij. ‘Een cirkel met twee strepen.’

De burgemeester keek naar Mendez. ‘Is dit sterrenbeeldgerelateerd geweld?’

Mendez knikte. ‘Dat zijn we nu aan het onderzoeken, meneer. Maar ik durf met grote zekerheid te zeggen dat de dader een aanhanger van de Ramrevolutie is, en dat symbool heeft achtergelaten om de spot met ons te drijven.’

De Ramrevolutie was een militia die opkwam voor de rechten van Rammen en streed tegen ernstige strafrechtelijke sterrenbeeld-discriminatie. Negentig procent van alle politieagenten was Stier, en naar verhouding werden er te vaak mensen met een ‘lager’ sterrenbeeld als Ram en Vissen opgepakt. De rebellenbeweging bestond al jaren, maar was nadrukkelijker in het nieuws gekomen na een aantal vermeende gewelddadige arrestaties. Hun leider, Solomon Mahout, was inmiddels een vast gezicht op televisie, en hij haalde het bloed onder hun nagels vandaan.

‘Smeerlappen,’ zei de burgemeester. Hij viel even uit zijn rol en kwam verrassend scherp uit de hoek. ‘Verdomde schoften zijn het. Hoe komen we van ze af?’

‘Burton kan in elk geval op de steun van de hele afdeling rekenen,’ zei Mendez.

‘Klopt,’ zei de waarnemend hoofdcommissaris. ‘Dit onderzoek heeft de allerhoogste prioriteit. En ik ga op zoek naar een betrouwbare astroloog die kan helpen bij de zaak.’

Burton wilde bezwaar maken. Hij had niet veel ervaring met astrologen en dit leek hem ook niet het meest geschikte moment om een nieuwe naam aan zijn team toe te voegen.

Mendez moet de uitdrukking op zijn gezicht hebben gezien, want hij zei: ‘We moeten de dader vinden, Burton. Een astroloog als getuige kan belangrijke gaten in deze zaak helpen dichten.’

Burton vond het niet prettig dat Mendez impliceerde dat zijn zaak niet waterdicht zou zijn, maar hij begreep het wel. Hij had schuldige verdachten vrijuit zien gaan doordat de jury partijdig was geweest. Astrologen konden dat voorkomen. Het publiek was de afgelopen jaren doodgegooid met televisieprogramma’s over astrologische *profilers* en forensisch astrologen, en overtuigd geraakt van het feit dat astrologen de betrouwbaarste spelers waren in de strijd tegen de misdaad.

‘Had u al iemand in gedachten?’ vroeg de burgemeester.

‘Ja, meneer,’ antwoordde de waarnemend hoofdcommissaris. ‘Lindiwe Childs heeft als trainer bij beveiligingsbedrijven over de hele wereld gewerkt. Ze hielp hen reizigers te karakteriseren op basis van hun geboortedatum. Momenteel werkt ze voor de luchthavenpolitie van San Celeste. Ik zal Burton haar gegevens sturen.’

‘Mooi,’ zei de burgemeester. Hij gaf Burton een hand en kneepte met zijn andere hand even in diens bovenarm.

‘Pak die schoft, meneer Burton,’ zei hij. ‘We rekenen op u.’

Hoofdstuk 6

Lindi was net koffie aan het zetten in het keukentje van haar appartement toen de bel ging. Ze trok het koord van haar badjas wat strakker aan en liep naar de voordeur om open te doen. In de galerij stond een lange, ernstig ogende man. Zijn kin was gladgeschoren en hij had kort, blond haar. Hij droeg een pak en een overhemd zonder stropdas.

‘Goedemorgen. Lindiwe Childs?’

‘Zeg maar Lindi. En u bent?’

‘Rechercheur Burton.’

‘Ach, natuurlijk! Hallo.’

Lindi stak haar hand uit, maar moest daarbij het koord om haar middel loslaten. Ze was bang dat haar badjas open zou vallen. Ze had er wel iets onder aan – een kort broekje en een witte tanktop die ze in een taxifreewinkel in Spanje had gekocht – maar het was een kwestie van kwetsbaarheid.

‘Kom ik wel gelegen?’ vroeg Burton. ‘Na tienem, zei je toch?’

O ja, dat klopt, dacht Lindi. Shit.

‘Ja hoor, kom verder,’ antwoordde ze, en ze stapte opzij om hem binnen te laten.

Ze voelde zich nog een beetje doezelig van de avond ervoor. Ze was met Megan, haar enige vriendin in San Celeste, op stap geweest om nieuwe mensen te leren kennen en de homo-uitgaanswereld te ontdekken. Ze had een paar leuke meisjes ontmoet, maar desondanks had ze het wereldje erg gesegregeerd gevonden, erger dan in de meeste andere steden waar ze was geweest. Zelfs in Kaapstad had

geaardheid inmiddels de grenzen van ras, religie en sterrenbeeld overstegen. Maar in de clubs in San Celeste waar Megan haar mee naartoe had genomen, had ze vooral veel professioneel creatievelingen gezien – Watermannen, Boogschutters en Tweelingen – en die hadden de neiging in groepjes bij elkaar te blijven staan. Lindi had Megan gesmeekt ergens anders heen te gaan en uiteindelijk waren ze in een hardcore Leeuwenlesbo-café beland. Maar toen de stamgasten na een potje pool Megans hipstertattoo's begonnen af te kraken, hadden ze het voor gezien gehouden. Lindi was na dit avontuur helemaal vergeten dat er een politieagent op bezoek zou komen.

‘Ik hoop dat ik je niet wakker heb gemaakt?’

‘Niet echt,’ zei Lindi. Ze wees naar haar badjas. ‘Sorry hiervoor. Dit is mijn schrijfkleding. Ik was de tijd vergeten.’

Haar appartement was niet berekend op bezoek. In de woonkamer lagen stapels studieboeken en slingerden overal losse aantekeningen rond, in de keuken stond een stapel vieze borden naast de gootsteen en op de bank lag een verkreukeld dekentje als aandenken aan de marathonsessie televisiekijken eerder die week. Ze was net verhuisd en had alleen nog maar haar boeken uitgepakt en haar verzameling speelgoed uitgestald. Naast haar laptop op het bureau lagen een plastic astrolabium en een spel kaarten dat de naam ‘Emoji Tarot’ droeg. De paar schilderijen die ze had opgehangen waren van tekenfilmfiguurtjes die obscure dingen deden. Zo waren sommigen aan het bedelen op straat en stonden anderen in de rij bij het gemeenteloket. De schilderijen herinnerden haar aan haar kunstenaarsvrienden in Barcelona. Ze vond de prenten geweldig, maar Burton zou ze waarschijnlijk kinderachtig vinden. Ze maakte een stoel voor hem vrij.

‘Koffie?’ vroeg ze. ‘Ik heb net water gekookt.’

‘Nee, dank je.’

‘Oké, ik ben zo terug.’

Ze schonk een kop koffie voor zichzelf in en roerde er melk en twee scheppen suiker door. Eenmaal terug in de woonkamer zag ze Burton,

zoals ze al had verwacht, met een uitgestreken gezicht naar de planken vol Japanse plastic beeldjes kijken die ze als twintiger had verzameld.

‘Zo, rechercheur Burton,’ zei ze, terwijl ze plaatsnam op de bank. ‘Waar gaat dit over?’

Hij ging op de houten stoel zitten en legde zijn handen op zijn knieën. Hij was een eigenaardige Stier, vond ze. Hij keek heel geconcentreerd uit zijn ogen en leek ergens mee rond te lopen. Het had haar niet verbaasd als zijn ascendant Maagd was.

‘Ik leid momenteel een onderzoek naar een moord met een astrologisch tintje,’ legde Burton uit. ‘Ik begreep dat jij een aanwinst voor ons team kon zijn, maar dat je me eerst persoonlijk wilde ontmoeten. Mag ik vragen waarom?’

‘Ja, natuurlijk, sorry,’ zei Lindi. ‘Ik wilde zien of we bij elkaar pasten. Wanneer en hoe laat ben je geboren?’

Burton gaf antwoord. Ze draaide de laptop op het bureau naar zich toe en opende haar belangrijkste astrologie-app.

‘En waarmee kan ik jullie precies helpen?’ vroeg ze.

‘Je kunt ons adviseren bij het onderzoek,’ antwoordde Burton. ‘Er staat een mooie vergoeding tegenover. We denken te weten wie het heeft gedaan, maar we hebben jou nodig voor het astrologische bewijs en om eventueel te getuigen in de rechtszaak, mocht het daartoe komen.’

Lindi voerde hun gegevens in voor een synastriehoroscoop. Ze bestudeerde die nauwkeurig, waarbij ze een voor een alle belangrijke onderdelen afgang. Het voorspelde niet veel goeds. Er waren veel ongunstige aspecten en planeten die in vernietiging stonden. Ze klapte haar laptop dicht en schudde haar hoofd.

‘Sorry,’ zei ze, ‘ik heb op dit moment geen tijd. Ik moet eerst deze handleiding afmaken. Ik ben een gestandaardiseerde screenmethode voor de luchthavenpolitie aan het ontwikkelen zodat ze reizende terroristen makkelijker op kunnen sporen.’

Ze liet Burton het bovenste vel van een stapel printjes zien. Het was een conceptinhoudsopgave van de handleiding.

1. Inleiding
2. Indicators van geweld
 - a. De zon of ascendant in Ram
 - b. De stand van Mars in een geboortehoroscoop
 - c. Ongunstige aspecten met Jupiter
3. Saturnus als positieve of negatieve indicator
4. Huizen
 - a. De dood: Het achtste huis
 - b. Verborgene geheimen: Het twaalfde huis
5. Uurhoekhoroscopen bij gewelddadige gebeurtenissen

‘Het is vrij heftig,’ zei ze. ‘Ze willen dat ik complexe, astrologische *readings* transformeer in een elektronische checklist, maar dat slaat nergens op. Er zijn veel te veel variabelen. Alleen een mens van vlees en bloed kan daar uitspraken over doen.’

‘Dus je hebt het te druk?’ vroeg Burton. Hij probeerde zijn irritatie te verbergen.

‘De komende maand wel, ja. Het spijt me. Begin juni heb ik wel meer ruimte.’

‘Oké,’ zei Burton. ‘Prima. Bedankt voor je tijd.’

‘Wacht,’ zei ze terwijl hij opstond. ‘Ik moet het even vragen... Welke zaak is het?’

Burton fronste. ‘Ik kan je niet meer vertellen dan wat in de officiële verklaring staat.’

‘En dat is?’

‘Dat de hoofdcommissaris in zijn eigen achtertuin is vermoord.’

‘Díé zaak? Hoofdcommissaris Williams?’

Lindi had ervan gehoord, maar had er verder niet veel aandacht aan besteed. Op de sociale media daarentegen was het hek van de dam geweest.

Ze bestudeerde Burton. Zijn horoscoop had niet veel goeds voorspeld, maar...

‘Oké,’ zei Lindi. ‘Luister. Als ik het doe, dan wil ik het wel gron-

dig aanpakken. Dan wil ik toegang tot alle dossiers.’

‘Zolang je onze richtlijnen volgt wat betreft het omgaan met vertrouwelijke informatie,’ zei Burton.

‘Afgesproken.’

‘Dus je doet het?’

Lindi beet op haar onderlip. Verdomme. Over drie weken moest ze die concepthandleiding inleveren. Maar de moord op de hoofdcommissaris? De luchthavenpolitie kon moeilijk bezwaar maken. En dan dat vermiste meisje waar ze naar op zoek waren. Vermissingen waren haar expertise. En hoewel ze eigenlijk geen klussen wilde aannemen op basis van prestige, moest ze toegeven dat dit wel een heel grote kans voor haar was.

‘Oké.’

Ze opende de laptop weer en liet de app een nieuwe horoscoop creëren. Een abstracte weergave van de hemel dit keer. Het was een spaakwiel met symbolen langs de buitenrand die de sterren en planeten moesten voorstellen. Er liepen lijntjes tussen de symbolen. Voor het onge oefende oog leek het misschien gekrabbel, maar Lindi zag de prachtige betekenis die erachter schuilging.

‘Vertel me alles wat je weet,’ zei ze.